

Octubre 2023

«Doncs, doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu, el que és de Déu» (Mt 22,21)

Jesús entra a Jerusalem i és aclamat com a “fill de David”, un títol que Mateu atribueix a Crist, que va venir a proclamar l'imminent adveniment del Regne de Déu.

Aleshores té lloc un diàleg entre Jesús i un grup d'herodians i fariseus, amb opinions diferents respecte al poder de l'emperador. Li pregunten si considera lícit o no pagar els impostos a l'emperador, per obligar-lo a pronunciar-se a favor o en contra del Cèsar i així tenir de què acusar-lo.

Però Jesús respon amb una altra pregunta, i els demana quina és la imatge impresa a la moneda. I com que és la de l'emperador, respon:

«Doncs, doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu, el que és de Déu»

Però, què devem al Cèsar i què a Déu?

Jesús recorda la primacia de Déu: de la mateixa manera que a la moneda romana hi ha impresa la imatge de l'emperador, en cada persona humana es troba impresa la imatge de Déu.

La tradició rabínica sosté que tot home ha estat creat a imatge de Déu (cf. Gn, 1,26): “Quan un home encunya moltes monedes amb el seu segell, totes s'assemblen. Però el rei de reis, el Sant –beneït sia– va encunyar cada home amb el mateix segell que el primer home, però cap d'ells és igual al seu company”¹.

Tan sols a Déu podem donar tot el nostre ésser i en Ell trobem llibertat i dignitat. Cap poder humà pot pretendre semblant fidelitat.

Si algú coneix Déu i pot ajudar-nos a situar-lo en el lloc just, aquest és Jesús. Per a Ell, “[...] estimar va significar complir la voluntat del Pare, posant a la seva disposició la ment, el cor, les energies, la mateixa vida: es va lliurar completament al projecte que el Pare tenia per a Ell. L'Evangeli ens el mostra sempre i completament Octubre 2023 Paraula de VIDAorientat vers el Pare [...]. També a nosaltres ens demana el mateix: estimar significa fer la voluntat de l'Estimat, sense mitges tintes, amb tot el nostre ésser. [...] Se'ns demana, doncs, la radicalitat més gran perquè a Déu no se li pot donar menys que tot: tot el cor, tota l'ànima, tota la ment”².

«Doncs, doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu, el que és de Déu»

Quantes vegades ens trobem davant de dilemes que ens poden fer caure a la temptació d'una sortida fàcil. També Jesús és posat a prova davant de dues solucions ideològiques, però Ell té clara la prioritat: la vinguda del Regne de Déu, el primat de l'amor.

Deixem-nos interrogar per aquesta Paraula: el nostre cor està seduït per la notorietat? Admira les persones que triomfen, els influencers? Potser donem a les coses el lloc que correspon a Déu? Jesús ens invita a un discerniment seriós i aprofundit sobre la nostra escala de valors.

La nostra consciència és una veu, potser subtil i dominada per altres veus. Però que ens empeny a ser cercadors incansables de vies de fraternitat, fins i tot a costa d'anar a contracorrent.

És fonamental per a un autèntic diàleg amb els altres, per trobar junts respostes adequades a la complexitat de la vida. No vol dir escapolar-se de les responsabilitats amb la societat, sinó oferir-se a un servei per al bé comú.

Durant l'empresonament que el portarà a ser executat per la seva resistència civil al nazisme, Dietrich Bonhoeffer escriu a la seva promesa: "No entenc la fe que fuig del món, sinó la que resisteix en el món i estima i resta fidel a la terra, malgrat totes les tribulacions que aquesta ens procura. El nostre matrimoni ha de ser un sí a la terra de Déu, ha de reforçar en nosaltres el coratge d'obrar i de crear quelcom a la terra. Temo que els cristians que s'atreveixen a estar a la terra amb un sol peu, estaran amb un sol peu també al cel"³.

Letizia Magri i l'equip de la *Paraula de vida*

[1] Misná Sanedrín, 4, 5.

[2]. C. Lubich, Paraula de vida, 10/2002, a Ciudad Nueva n. 391 (10/2002), pp.24-25.

[3]. D. Bonhoeffer, M.Von Wedemeyer, Lettere allà fidanzata, Cella 92, Queriniana, Brescia 1992, 48.